

[Undervisningsministeren]

og tilrettelægges ud fra forskellige kriterier, og at der eksisterer afgørende forskelle med hensyn til styringen, ressourcetildelingen, institutionernes organisationsform o. lign.? Kan samfundet være interesseret i, at der eksisterer to sideordnede uddannelsessystemer inden for erhvervsuddannelserne? Kan vi affinde os med, at begrebet »restgruppen« skal være en realitet også i fremtiden?

Jeg kunne komme med flere principielle problemstillinger, men lad det nu blive her ved. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at det er på denne baggrund, jeg er meget interesseret i debatten her i dag. For at sige det ligeud: jeg håber, at der under debatten i dag vil vise sig at være den fornødne forståelse for, at vi seriøst tager fat på de mere grundlæggende problemstillinger inden for 10.-12. uddannelsesår. Det er min opfattelse, at der både her i folketinget og rundt om i landet er en voksende erkendelse af, at vi ikke længere bare kan lade stå til, men at vi må underkaste hele dette store uddannelsesområde en gennemgribende vurdering af, hvad det er, vi vil, og hvorledes vi vil realisere dette.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at såfremt jeg i dag her i tinget kan fornemme en velvillig indstilling og et ønske om at være med til at få problemerne løst, ja, så vil jeg give tilsagn om at komme med et konkret udspil herom. Et sådant udspil skulle kunne fremlægges i næste samling, hvor vi så kunne få taget fat på de alvorlige problemer, vi i dag står over for inden for dette område.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for den velvillige modtagelse af forespørgslen. Jeg kan føje til, at forespørgslen er stillet helt i den ånd, hvori ministeren har forsøgt at besvare den.

I det radikale venstre har vi ingen færdige løsninger på de 16-19-åriges uddannelsesproblemer. Jeg forstod, at det havde ministeren heller ikke - i hvert fald ikke i dag - ikke på grund af manglende vilje og formentlig heller ikke på grund af manglende tanker og ideer om, hvordan man kunne tage fat på at løse en række af dette uddannelsesområdes problemer, men så vidt jeg kunne høre, valgte ministeren i sin redegørelse at fremdrage en række af de problemstillinger, som i dag

er årsag til mange af de vanskeligheder, som kendetegner de 16-19-åriges uddannelser.

Ministeren stillede også en række spørgsmål, som det vil være interessant at høre det te tings synspunkter på, alt sammen ud fra et ønske om at gøre folketinget medansvarligt, forstod jeg, for de videre overvejelser. Men også for på et tidligt tidspunkt, sådan må jeg opfatte det, at inddrage de partier, som viser vilje til at tage fat på de alvorlige problemer, der i disse år knytter sig til de 16-19-åriges uddannelse og beskæftigelse. Jeg vil gerne komplimentere ministeren for denne holdning. Jeg tror, det er en klog fremgangsmåde at benytte i en sag, som tidligere har afstedkommet betydelige vanskeligheder i denne sal.

Det skal også være mit håb, at denne debat kan være med til at indkredse problemstillinger og synspunkter, der kan bidrage til, at der her i tinget kan fremsættes og gennemføres lovgivning for de 16-19-årige, som i højere grad tilgodeser de unges og samfundets behov. Det er ikke for stærkt sagt, at med den udvikling, der i dag er i gang på dette uddannelsesområde - og som i øvrigt også må vurderes i sammenhæng med den alvorlige ungdomsarbejdsløshed - vil det være uforsvarligt ikke at handle snarest muligt.

Der er ingen tvivl om, at ved en bedre styring og ved en ændret og bedre fordeling af de ressourcer, der er til rådighed overhovedet for vore unge, vil vi kunne give væsentlig flere unge en anderledes positiv start på den tilværelse, som følger efter folkeskolen, og som for mange er af afgørende betydning for deres senere muligheder i tilværelsen.

Jeg er ganske enig med ministeren, når det i redegørelsen siges, at for den gruppe af unge, vel omkring 15-20 pct., som i dag ikke gør brug af de traditionelle uddannelses tilbud, må vi alvorligt overveje etableringen af alternative uddannelsesformer, hvor det praktiske arbejde er langt stærkere placeret. Her må vi i udpræget grad kunne gøre brug af de erfaringer, der i disse år indhøstes gennem de mange foranstaltninger, der sættes i gang til bekæmpelse af ungdomsledigheden. Både den kommunale ungdomsskole og en række af vore efterskoler og ungdomsskoler har vist nye veje i dette arbejde blandt unge, og jeg har med tilfredshed bemærket, at disse skoleformer har ministerens bevågenhed.